Dette gælder også, selv om vedkommende før den periode, som bidragene vedrører, har udøvet erhvervsmæssig virksomhed, uanset omfanget heraf, enten som arbejdstager eller som selvstændig i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-140/88 *

I — Faktiske omstændigheder og skriftlig forhandling

Noij er født i 1927. Han er nederlandsk statsborger og har bopæl i Nederlandene. Han arbejdede i mindst 20 år som minearbejder i den belgiske mineindustri og oppebærer derfor en alderdomspension i henhold til den belgiske lov af 21. maj 1955 om alderdoms- og efterladtepension. Noij er i kraft af disse regler omfattet af en social sikringsordning. Såfremt Noij måtte afgå ved døden i den periode, hvor han oppebærer alderdomspension, har hans enke krav på en belgisk enkepension på 80% af alderdomspensionen. Der er til såvel alderdoms- som enkepensionen knyttet belgiske børnetilskud og naturalydelser, der udbetales i henhold til Nederlandse Ziekenfondswet (nederlandsk lov om sygekasseforsikring) og Nederlandse Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (herefter benævnt »AWBZ«, nederlandsk lov om almindelig forsikring for særlige udgifter i anledning af sygdom). Udgifterne ved disse ydelser dækkes af den belgiske sygeforsikring, indtil pensionsmodtageren fylder 65 år.

Noij opgav for 1979 en skattepligtig indkomst på 25 239 HFL, og på grundlag heraf blev han pålignet skat, idet han for det pågældende år blev anset for forsikret og dermed forpligtet til at betale bidrag i henhold til Nederlandenes almindelige sociale forsikringsordning.

Efter at Noij havde påklaget skatteansættelsen, nedsatte Inspecteur der directe belastingen (skattemyndighed — herefter benævnt »Inspecteur«) den skattepligtige indkomst med 2 966 HFL, således at skatten herefter blev ansat til 4 224 HFL.

Noij indgav den 27. maj 1981 en klage over den omhandlede skatteansættelse, idet han gjorde gældende, at det forhold, at han har bopæl i Nederlandene, efter bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og EØF-Traktaten ikke kan begrunde, at han anses for forsikret og således pålægges at betale bidrag. Klagen blev ikke taget til følge, og

* Processprog: nederlandsk.

Noij anlagde herefter sag ved Gerechtshof i Hertogenbosch. Gerechtshof stadfæstede ved dom af 29. maj 1985 Inspecteur's afgørelse, idet den fastslog, at forordning nr. 1408/71 ikke fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde, da sagsøgeren ikke kunne anses for arbejdstager i henhold til forordningens artikel 1. Noij indgav herefter kassationsanke til Nederlandenes Hoge Raad (herefter benævnt »Hoge Raad«).

Det fremgår af forelæggelsesdommen, at Noij ikke havde lønnet beskæftigelse i 1979. Det er ikke under behandlingen af kassationsanken blevet oplyst, på hvilket tidspunkt Noij er ophørt med at arbejde i den belgiske mineindustri, eller om han — efter at være ophørt med dette arbejde og frem til 1979 — har været beskæftiget på Nederlandenes område, enten som arbejdstager eller som selvstændig.

Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at såvel bestemmelserne i EØF-Traktaten om arbejdskraftens frie bevægelighed som forordning nr. 1408/71 er til hinder for, at der på grundlag af en belgisk alderdomspension opkræves bidrag til Nederlandenes almindelige sociale forsikringsordning. Han har i den forbindelse navnlig anført, at anvendelsen af de belgiske og nederlandske forsikringsordninger, der indeholder regler til imødegåelse af kumulation af ydelser, på grænsearbejdere, der pensioneres i henhold til den belgiske sociale sikringsordning, men som har bopæl i Nederlandene, medfører sådanne ulemper, at han ville have opgivet sit arbejde i Belgien, hvis han dengang havde vidst, at han skulle betale bidrag, der indebærer, at hans pension reduceres med ca. 25%.

Sagsøgeren har til støtte for sit anbringende under kassationsanken henvist til Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af forordning nr. 1408/71, således som den fremgår af dom af 5. maj 1977 (sag 102/76, HOAGM Perenboom mod Skattemyndigheden, Nijmegen, Sml. s. 815), af 12. juni 1986, (sag 302/84, Ten Holder mod Direktionen for Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging, Sml. s. 1821) og af 10. juli 1986 (sag 60/85, MES Luijten mod Raad van Arbeid, Sml. s. 2365).

Hoge Raad fandt på baggrund af det anførte, at spørgsmålet om lovligheden af opkrævningen af de omhandlede bidrag kan besvares forskelligt afhængigt af, om vedkommende efter at have været beskæftiget i Belgien ikke har udøvet nogen virksomhed i Nederlandene eller har udøvet virksomhed dér i en vis periode. Hoge Raad fandt endvidere, at Domstolens anførte domme ikke med sikkerhed besvarer spørgsmålene.

Hoge Raad besluttede derfor at forelægge følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

»1) Skal de fællesskabsretlige regler vedrørende social sikring, som skal medvirke til at fremme arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet, navnlig bestemmelserne om, hvilken national lovgivning der skal anvendes, jf. afsnit II i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971, fortolkes således, at de er til hinder for, at der af en person, der har bopæl på en medlemsstats område (herefter benævnt 'bopælsstaten'), og som efter at have været beskæftiget som

arbejdstager på en anden medlemsstats område i henhold til den sociale lovgivning i sidstnævnte medlemsstat for en sådan beskæftigelse oppebærer en alderdomspension, opkræves bidrag til en lovpligtig forsikring i bopælsstaten i henhold til dennes sociale lovgivning, bl.a. på grundlag af den oppebårne alderdomspension,

a) hvis vedkommende efter at have afsluttet sin beskæftigelse på den anden medlemsstats område ikke længere udøver nogen form for virksomhed?

b) hvis vedkommende efter at have afsluttet denne beskæftigelse har udøvet virksomhed — enten som arbejdstager eller som selvstændig — på bopælsstatens område i en vis periode?

2) Har det nogen betydning for besvarelsen af spørgsmål 1, hvis den under b) nævnte i bopælsstaten udøvede virksomhed kun er af underordnet betydning?«

Forelæggelsesdommen blev registreret på Domstolens Justitskontor den 20. maj 1988.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der afgivet skriftlige indlæg af Kongeriget Nederlandenes regering ved generalsekretær i Udenrigsministeriet E. F. Jacobs, Kongeriget Spaniens regering ved Director General de Coordinación Jurídica e Institucional Comunitaria Javier Conde de Saro og Letrado del Estado Rosario Silva Lapuerta samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved René Barents, Den Juridiske Tjeneste.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse og at henvise sagen til Tredje Afdeling.

Efter mundtlig forhandling den 27. september 1989, og efter at generaladvokaten havde fremsat forslag til afgørelse den 7. november 1989, besluttede Tredje Afdeling at bringe procesreglementets artikel 95, stk. 4, i anvendelse.

Domstolen (Tredje Afdeling) har ved beslutning af 6. marts 1990 henvist sagen til Domstolens plenum.

Efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen ved kendelse af 14. marts 1990 besluttet at genåbne den mundtlige forhandling.

II — Den relevante nederlandske lovgivning

Parterne er enige om, at sagsøgeren i hovedsagen i 1979 var omfattet af og skulle betale bidrag til den almindelige nederlandske forsikringsordning i henhold til »Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen« (anordning

om udvidelse og begrænsning af kredsen af forsikrede i henhold til den almindelige sociale forsikringsordning) af 19. oktober 1976 (*Staatsblad* nr. 557). Anordningen er ugunstig for tidligere minearbejdere, der har arbejdet i Belgien, men som nu bor i Nederlandene, herunder Noij. Selv om de fuldt ud er omfattet af den sociale sikringsordning i henhold til belgisk lovgivning, er de — efter at de er ophørt med deres erhvervsmæssige virksomhed og dermed ikke længere er forsikrede — ligeledes omfattet af den almindelige nederlandske forsikringsordning. Dette indebærer, at der i ydelser fra den belgiske sociale sikringsordning opkræves bidrag til Nederlandene.

For at afhjælpe disse ulemper for tidligere minearbejdere blev den nævnte anordning ændret ved kongelig anordning af 7. juni 1982 med virkning fra 1. januar 1982 (*Staatsblad* nr. 457). Artikel 2, stk. 1, litra d), i denne anordning indeholder en ny bestemmelse, der lyder således:

»Som en undtagelse til bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i Algemene Ouderdomswet (lov om almindelig alderdomspension), artikel 7 i Algemene Weduwen- en Wezenwet (lov om almindelig forsikring for enker og børn, der har mistet begge forældre eller én af dem), artikel 6 i Algemene Kinderbijslagwet (lov om almindelig tvungen børnetilskudsordning), artikel 5 i Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (lov om almindelig forsikring for særlige udgifter i anledning af sygdom) og artikel 4 i Algemene Arbeidsongeschicktheidswet (lov om almindelig forsikring mod uarbejdsdygtighed) anses følgende ikke for forsikret i de anførte loves forstand: indbyggere (i Nederlandene), der som tidligere minearbejdere modtager en alderdomspension i henhold til belgisk lovgivning, for så vidt og så længe de ikke udøver erhvervsmæssig virksomhed, og de ikke modtager ydelser i henhold til nederlandske regler for sygdom, arbejdsløshed, længerevarende uarbejdsdygtighed og alderdom.«

Endelig hedder det i cirkulære nr. 282-12726 af 1. september 1982 (*Vakstudie-Nieuws* af 2.10.1986, s. 1926) i punkt 15, stk. 3:

»Med hensyn til beløb, der vedrører påligning af bidrag til den almindelige sociale sikringsordning for årene før 1981, og som eventuelt endnu ikke er betalt, skal der udvises imødekommenhed ved indgåelse af afdragsordninger og ved stillingtagen til anmodninger om eftergivelse.«

Sagsøgeren er ikke omfattet af disse foranstaltninger, idet den anfægtede ansættelse ligger forud for ikrafttrædelsen af anordningen af 7. juni 1982, og beløbet er allerede betalt.

III — De relevante fællesskabsretlige regler

Afsnit II i forordning nr. 1408/71 indeholder regler til bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes med hensyn til sociale forsikringsordninger. Den afgørende bestemmelse er i det foreliggende tilfælde artikel 13, stk. 1, og stk. 2, litra a), der i den på tidspunktet for den anfægtede afgørelse gældende version lød således:

»1) En arbejdstager, der er omfattet af denne forordning, er alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. Spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i dette afsnit.

2) Medmindre andet er bestemt i artikel 14-17:

a) er en arbejdstager, der er beskæftiget på en medlemsstats område, omfattet af denne stats lovgivning, selv om han er bosat på en anden medlemsstats område, eller den virksomhed eller arbejdsgiver, der beskæftiger ham, har sit hjemsted eller bopæl på en anden medlemsstats område;

...«

Som det fremgår af Domstolens fortolkning af artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71, jf. dommene af 12. januar 1983 (sag 150/82, Luigi Coppola mod Insurance Officer, Sml. s. 43), af 12. juni 1986 (sag 302/84, anført ovenfor) og af 29. juni 1988 (sag 58/87, Josef Rebman mod Bundesversicherungsanstalt für Angestellte, Sml. s. 3467), er en arbejdstager, der afbryder sin virksomhed på grund af sygdom, moderskab eller arbejdsløshed, fortsat undergivet lovgivningen i den medlemsstat, hvor han senest har været beskæftiget. Denne løsning er velbegrundet, da det med rimelighed kan antages, at disse personer i nær fremtid igen vil være i stand til at udøve virksomhed til sikring af deres underhold, og de bevarer derfor deres status som arbejdstager i forordningens forstand. Hertil kommer, at ansættelsesforholdet almindeligvis fortsat består under sygdommen eller moderskabet. Modsat kan personer, der — som følge af virksomhed, som de tidligere har udøvet som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende — oppebærer en længerevarende ydelse, ikke anses for arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende i social forstand, idet de ikke længere er en del af den erhvervsaktive befolkning.

IV — Sammenfatning af de skriftlige indlæg

Den nederlandske regering har anført, at personer, der ikke længere udøver nogen virksomhed, ikke er omfattet af reglerne om tilknytning i afsnit II i forordning nr. 1408/71. Regeringen har til støtte for denne fortolkning anført, at afsnit III, kapitel 1, i forordningen indeholder regler, der fastlægger, hvilken lovgivning der finder anvendelse med hensyn til ydelser ved sygdom og moderskab for pensionister og rentemodtagere og deres familier. Disse bestemmelser ville være overflødige, hvis det allerede i afsnit II var fastlagt, hvilken lovgivning der finder anvendelse på disse personer.

Den nederlandske regering har videre anført, at det vil medføre uheldige og ulogiske konsekvenser for de berørte og de medlemsstater, der som f.eks. Nederlandene har en almindelig social sikringsordning, såfremt anvendelsen af artikel 13, stk. 2, litra a), udvides til pensionister. Da alle personer i henhold til den nederlandske ordning er omfattet af en lovpligtig forsikring, så længe de har bopæl i Nederlandene, vil det i forskellige situationer føre til uheldige resultater, såfremt lovgivningen i den medlemsstat, hvor vedkommende sidst har været beskæftiget, alene skal finde anvendelse. Der kan her være tale om følgende situationer:

1) Vedkommende har bopæl i Nederlandene og har sidst været beskæftiget i en anden medlemsstat, hvis lovgivning stadig finder anvendelse på ham:

a) Hvis vedkommende er berettiget til en længerevarende ydelse ved alderdom eller invaliditet i henhold til den anden medlemsstats lovgivning:

Da vedkommende ikke er forsikret i Nederlandene, skal han ikke betale bidrag dér. Hvis den udenlandske ydelse på grund af sin varighed eller beløbsmæssigt bliver utilstrækkelig til at sikre vedkommendes underhold, har han krav på social bistand i Nederlandene.

b) Hvis vedkommende ikke oppebærer en ydelse:

Da vedkommende ikke er forsikret i Nederlandene, skal han ikke betale bidrag dér.

2) Vedkommende har bopæl i en anden medlemsstat og har senest været beskæftiget i Nederlandene, hvis lovgivning stadig finder anvendelse på ham:

a) Hvis vedkommende har ret til en længerevarende nederlandsk ydelse ved alderdom eller invaliditet: Vedkommende skal betale bidrag på grundlag af den samlede indkomst. Det er muligt at opkræve bidrag på grundlag af de nederlandske ydelser, men det er usikkert, om der sker opkrævning på grundlag af eventuel udenlandsk indkomst, i hvert fald for så vidt opkrævningen ikke vedrører en udenlandsk ydelse:

— Den, der oppebærer en hel eller delvis alderdomspension er fortsat forsikret med hensyn til ydelser ved dødsfald, børnetilskud og særlige ydelser ved sygdom.

— Den, der oppebærer en hel pension i anledning af invaliditet eller en delvis pension (fordi vedkommende er delvis invalid), er fuldt ud forsikret med hensyn til alle sociale forsikringer, dvs. med hensyn til alderdom, dødsfald, børnetilskud, særlige udgifter ved sygdom og invaliditet.

b) Hvis vedkommende ikke oppebærer en ydelse: Han vil fortsat være fuldt ud forsikret med hensyn til sociale forsikringer, dvs. med hensyn til alderdom, dødsfald, børnetilskud, særlige udgifter ved sygdom og invaliditet. Selv om vedkommende er forpligtet til at betale bidrag, vil disse ikke kunne opkræves.

Den nederlandske regering har på baggrund af det anførte foreslået, at det første spørgsmål, der er stillet til Domstolen, besvares således, at reglerne om tilknytning i afsnit II i forordning nr. 1408/71 ikke er til hinder for, at der opkræves bidrag i henhold til national lovgivning, hvis vedkommende efter at have været beskæftiget på en medlemsstats område ikke længere udøver nogen virksomhed.

Det samme gælder, såfremt vedkommende efter at være ophørt med sin beskæftigelse i udlandet i en periode har arbejdet på bopælsstatens område — enten som arbejdstager eller som selvstændig erhvervsdrivende — og ikke oppebærer ydelser fra bopælsstaten eller fra denne stat oppebærer en længerevarende ydelse i anledning af alderdom eller invaliditet. Såfremt det drejer sig om en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende i forordningens forstand, har vedkommende ifølge den nederlandske regering i disse to tilfælde ikke status som erhvervsaktiv arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende. De anførte regler om tilknytning finder imidlertid anvendelse i tilfælde, hvor vedkommende fra bopælsstaten oppebærer en kortvarig ydelse i tilfælde af sygdom, moderskab eller arbejdsløshed. Vedkommende er i henhold til disse regler undergivet lovgivningen i det land, hvor han har sin bopæl, og det er den nationale lovgivning, der afgør, på hvilket grundlag bidragene opkræves.

Den nederlandske regering har endeligt anført, at svaret på første spørgsmål er det samme, selv om den virksomhed, der er udøvet i bopælsstaten, kun er af underordnet betydning.

Den spanske regering har for det første anført, at begrebet arbejdstager, således som dette er defineret i artikel 1 i forordning nr. 1408/71, i første omgang var begrænset, men at det ved Rådets forordning (EØF) nr. 1390/81 af 12. maj 1981 blev udvidet til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, og at det nu omfatter alle personer, der er undergivet en medlemsstats sociale sikringsordning. Da begrebet er meget mere omfattende end begrebet arbejdstager, kan det på baggrund af Domstolens praksis, som denne bl.a. fremgår af dommene af 22. maj 1980 (sag 143/79, Margaret Walsh mod National Insurance Officer, Sml. s. 1639) og af 31. maj 1979 (sag 182/78, Bestuur van het Algemeen Ziekenfonds Drenthe-Platteland mod G. Pierik, Sml. s. 1977), fastslås, at begrebet i relation til anvendelsen af forordning nr. 1408/71 omfatter enhver person, der er forsikret i henhold til lovgivningen om social sikring i en eller flere medlemsstater, uanset om vedkommende udøver erhvervsmæssig virksomhed. Efter den spanske regerings opfattelse følger det heraf, at de, der er berettiget til en pension eller en rente i henhold til lovgivningen i en eller flere medlemsstater, på grund af deres tilknytning til en social sikringsordning er omfattet af bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 om »arbejdstagere« og »selvstændige erhvervsdrivende«, selv om de ikke udøver erhvervsmæssig virksomhed.

Den spanske regering har videre anført — ligeledes med støtte i Domstolens praksis — at bestemmelserne i forordningens afsnit II, der indeholder fællesskabsretlige lovvalgsregler vedrørende social forsikring, bygger på et princip om, at det almindeligvis er det sted, hvor virksomheden udøves, der er afgørende for, hvilken lovgivning der finder anvendelse. Arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende er i henhold til dette princip undergivet lovgivningen i det land, hvor vedkommende sidst har været beskæftiget, såfremt han ikke udøver virksomhed i en anden medlemsstat.

Det er den spanske regerings opfattelse, at det kriterium, som de nederlandske sociale bistandsmyndigheder har henvist til, ikke blot medfører en krænkelse af principperne i afledt ret, således som disse er udviklet i Domstolens praksis, men også en krænkelse af Traktatens bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed, idet den betaling, som pensionisten i det foreliggende tilfælde pålægges, er en hindring for arbejdstagernes

frie bevægelighed på medlemsstaternes område. Anvendes det kriterium, som de nederlandske sociale bistandsmyndigheder lægger til grund, vil en person, der har bopæl i Nederlandene, og som har arbejdet i en anden medlemsstat, stilles dårligere end personer, der har bopæl i Nederlandene og som udelukkende har arbejdet dér, idet vedkommende pålægges bidrag for at opnå de samme ydelser i to medlemsstater.

Kommissionen har anført, at personer, der i lang tid har afbrudt deres erhvervsmæssige virksomhed, eller som endeligt er ophørt på arbejdsmarkedet, ikke er omfattet af anvendelsesområdet for afsnit II i forordning nr. 1408/71. Disse bestemmelser bygger på princippet »lex loci laboris« og tager sigte på en aktiv arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, der arbejder i en anden medlemsstat end oprindelses- eller bopælsstaten.

Med hensyn til nævnte dom af 12. juni 1986 har Kommissionen anført, at Domstolens fortolkning af forordningens artikel 13, stk. 2, litra a), hvorefter den pågældende vedbliver at være undergivet lovgivningen i den medlemsstat, hvor han sidst har været beskæftiget, kun kan anvendes i tilfælde, hvor beskæftigelsen har været afbrudt kortvarigt, f. eks. på grund af sygdom. Dette beror på, at der er en forbindelse mellem en ydelse ved sygdom og den erhvervsmæssige virksomhed, der er en betingelse for ydelsens udbetaling, og de problemer, der kan opstå med hensyn til, hvilken lovgivning der finder anvendelse, navnlig for grænsearbejdere, såfremt de ikke i sygdomsperioder er undergivet lovgivningen i beskæftigelseslandet. Denne logiske forbindelse består ikke, når vedkommende endeligt er ophørt med erhvervsmæssig virksomhed og har forladt beskæftigelseslandet.

Kommissionen har videre anført, at anvendelsen af den retspraksis, der er fastlagt ved Ten Holder-dommen, på tidligere arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende har en negativ indvirkning på arbejdskraftens frie bevægelighed. Det fremgår af denne dom, at arbejdstagere fortsat er undergivet beskæftigelseslandets lovgivning. Hvis dette land har en almindelig social sikringsordning for arbejdstagere, vil disse ikke længere være forsikret i henhold til denne ordning, idet det er en forudsætning for denne type forsikring, at den forsikrede udøver erhvervsmæssig virksomhed. Dette gælder ikke kun, såfremt bopælslandet har en tilsvarende ordning. Ifølge Ten Holder-dommen gælder det også, når bopælslandet har en almindelig forsikringsordning. Det fremgår således af fast retspraksis, at lovvalgsreglerne i afsnit II i forordning nr. 1408/71 efter deres affattelse udelukker, at en almindelig forsikringsordning samtidig finder anvendelse. Arbejdstageren eller den tidligere arbejdstager er i dette tilfælde ikke længere forsikret eller er kun forsikret, såfremt han fra beskæftigelseslandet stadig modtager en ydelse til dækning af visse risici i henhold til denne stats lovgivning. Denne risikodækning kan imidlertid være ufuldstændig.

Med hensyn til virkningerne af anvendelsen af denne retspraksis for medlemsstaterne har Kommissionen gjort opmærksom på, at der er en risiko for, at personer i en kortere periode tager arbejde i en medlemsstat, der har en almindelig social sikringsordning, for at kunne forblive forsikret i henhold til

denne ordning, når de vender tilbage til bopælslandet.

Ifølge Kommissionen må det derfor afgøres efter den nationale lovgivning, hvilken lovgivning der finder anvendelse på tidligere arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende. Dette udelukker ikke nødvendigvis, at disse arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende kan befinde sig i samme situation som den foreliggende. Kommissionen har i denne forbindelse bemærket, at selv om de bidrag, som Noij skal betale, kan anses for en væsentlig del af den disponible indkomst, kan den lovpligtige forsikring også medføre fordele. I tilfælde af Noij's død har hans enke således ret til enkepension i henhold til Algemene Weduwen- en Wezenwet. Endvidere kan den forsikrede i henhold til Algemene Arbeidsongeschicktheidswet drage fordel af de foranstaltninger, der træffes for at forbedre levevilkårene og undgå uarbejdsdygtighed. I øvrigt modtager Noij for hvert af de år, i hvilke han har været forsikret i henhold til Algemene Ouderdomswet, 2% af den fulde alderdomspension. Endelig gælder overgangsordningen i henhold til sidstnævnte lov også for Noij, og i henhold til denne anses han, for så vidt angår årene forud for AOW's gennemførelse (1957), hvor han ikke var forsikret, for at have været forsikret.

Det er imidlertid Kommissionens opfattelse, at Noij ikke skal pålægges bidrag i henhold til Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten. Denne lov indeholder en ordning, der er omfattet af artikel 28a i forordning nr. 1408/71, og det fremgår af dom af 28. marts 1985 (sag 275/83, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 1097), at når udgifterne ved ydelser, der i bopælsstaten er udredt i medfør af ovennævnte artikel, skal bæres af en institution i en anden medlemsstat, kan kun denne institution tilbageholde bidrag, mens der ikke kan tilbageholdes bidrag i bopælsstaten (artikel 33 i forordning nr. 1408/71).

Kommissionen har på grundlag af det anførte foreslået, at spørgsmål 1, litra a), besvares benægtende, idet bestemmelserne i afsnit II i forordning nr. 1408/71 ikke er til hinder for, at personer — som modtager en alderdomspension, der udredes af en medlemsstat, fordi vedkommende tidligere har udøvet erhvervsmæssig virksomhed dér, og som uden at arbejde dér har bopæl på en anden medlemsstats område, hvor bopæl er en betingelse for at være forsikret — i henhold til lovgivningen i sidstnævnte stat pålægges at betale bidrag, som fratrækkes i deres indkomst, såfremt dette sker i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningens afsnit III om pensionister eller rentemodtagere.

Besvarelsen af spørgsmål 1, litra b), og spørgsmål 2 fremgår af ordlyden af bestemmelsen i artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 om, hvilken lovgivning der skal anvendes. Ifølge denne bestemmelse er en arbejdstager, der på ny er beskæftiget på bopælsstatens område, enten midlertidigt eller permanent, undergivet denne stats lovgivning, også selv om beskæftigelsen er af underordnet betydning.

J. C. Moitinho de Almeida
Refererende dommer